

Sygn. akt I ACa 273/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Rystał (spr.)
Sędziowie:	SA Tomasz Żelazowski SO del. Agnieszka Bednarek - Moraś
Protokolant:	sekr.sądowy Karolina Baczmaga

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko M. S. (1)

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 27 stycznia 2016 roku, sygn. akt I C 1172/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanego M. S. (1) kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Tomasz Żelazowski Dariusz Rystał Agnieszka Bednarek-Moraś

Sygn. akt I ACa 273/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zwolnienie od egzekucji zasiewów rzepaku jarego, jęczmienia jarego oraz prosa znajdujących się na działce numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), pszenicy jarej znajdujących się na działce nr (...) położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz gorczycy białej znajdujących się na działce numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz na działkach numer (...), położonych w R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy

w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...), zajętych w dniu 3 sierpnia 2012 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela - pozwanego M. S. (1) przeciwko dłużniczce T. B., sygn. akt KM 2102/12) oraz o zasądzenie od pozwanego M. S. (1) kosztów procesu, kosztów postępowania zabezpieczającego poniesionych w sprawie I Co 257/12 oraz zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany M. S. (1) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie art. 531 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 527 § 1, 2 i 3 k.c. i 528 zgłasza zarzut bezskuteczności dokonanych czynności w postaci zawarcia umowy dzierżawy gruntów rolnych przez dłużnika T. B. w dniu 29 września 2011 r. z G. H. oraz umowy poddzierżawy zawartej w dniu 2 listopada 2011 r. przez G. H. z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1022/13 Sąd Okręgowy w Szczecinie połączyć na podstawie art. 219 k.p.c. ww. sprawę ze sprawą o sygn. akt I C 1172/12 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W sprawie o sygn. akt I C 1022/13 powódka wniosła o zwolnienie od egzekucji ruchomości tj. żyta w ilości ok. 60 ton (zajętego w magazynie w S.), zasiewów jęczmienia, prosa oraz pszenicy znajdujących się na działce nr (...), położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), zasiewów żyta (oznaczone w protokole jako owies) znajdujących się na działkach nr (...), położonych w R., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz zasiewów żyta znajdujących się na działce nr (...), położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), zajętych w dniu 30 lipca 2013 r. przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela - pozwanego M. S. (1) przeciwko dłużnikowi T. B., sygn. akt KM 2102/12) oraz zasądzenie od pozwanego M. S. (1) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazał, iż podnosi zarzut bezskuteczności dokonanych czynności prawnych w postaci zawarcia umów dzierżawy dokonanych przez dłużnika T. B.. Argumentując podniesiony zarzut pozwany przytoczył tożsame okoliczności jak w sprawie o sygn. akt I C 1172/12. Dodatkowo wskazał, iż sam fakt wykazania w umowie dzierżawy czynszu w wysokości 30.000 zł, w sytuacji kiedy czynsz rynkowy wyliczyć należy na kwotę 163.045,25 zł, uznać należy za przysporzenie G. H. i powodowej Spółce kwoty w wysokości ponad 130.000 zł rocznie, czyli nieosiągnięcie pełnego ekwiwalentu z tytułu umowy dzierżawy.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 r. oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił poniższy stan faktyczny.

T. B. jest właścicielem następujących nieruchomości:

- działki numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);

- działki nr (...) położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...);

- działki numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);

- działek numer (...), położonych w R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Przedmiotowe działki stanowią nieruchomości rolne o łącznej powierzchni 247,0678 ha.

Nieruchomość stanowiąca działki nr (...) jest obciążana hipoteką umowną zwykłą do kwoty 1.612.950 zł na rzecz Banku (...) w W., hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 806.475 zł ustanowioną na rzecz ww. banku, hipoteką umowną zwykłą na kwotę 420.000 zł na rzecz (...) Banku (...) w C., hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 92.400 zł ustanowioną na rzecz (...) Banku (...) w C., hipoteką umowną łączną zwykłą do kwoty 295.000 zł na rzecz Banku (...) z siedzibą w C., hipoteką umowną łączną kaucyjną do kwoty 650.00 zł na rzecz ww. banku. Nieruchomość stanowiąca działkę nr (...) jest obciążona hipoteką umowną łączną zwykłą w kwocie 460.460 na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych w S. (dalej ANR), hipoteką łączną kaucyjną do kwoty 145.050 zł ustanowioną na rzecz ANR.

W dniu 1 grudnia 2009 r. T. B. oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. zawarli z pozwanym M. S. (1) umowę przejęcia długu powstałego w związku z umową współpracy w zakupie i przemiele zbóż zawartą pomiędzy pozwanym a tą spółką. W dacie podpisania umowy przejęcia długu jego wysokość wyniosła 1.890.643,69 zł. Zgodnie z umową spłata zobowiązania miał nastąpić do dnia 31 listopada 2014 r. W § 3 ust. 2 umowy wskazano, że od ww. kwoty zostaną zapłacone odsetki w wysokości 13 % w skali roku, co stanowi kwotę 1.228.918,39 zł, które nie będą kapitalizowane i zostaną spłacone jednorazowo wraz ze spłatą zobowiązania głównego.

W tym samym dniu w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikających z ww. umowy T. B. jako przejmująca dług dłużnika (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością ustanowiła na rzecz M. S. (1) na należących do niej nieruchomościach hipotekę umowną łączną zwykłą w kwocie 1.890.643,69 zł, hipotekę umowną łączną kaucyjną do kwoty 1.500.000 zł, hipotekę umowną łączną zwykłą w kwocie 786.949 zł, hipotekę umowną łączną kaucyjną w kwocie 511.016,85 zł oraz podała się egzekucji, co do zobowiązań z umowy przejęcia długu do kwoty 3.390.643,69 zł oraz w zakresie odsetek co do kwoty 1.298.465,85 zł.

W dniu 1 grudnia 2009 r. T. B. zawarła również z pozwanym M. S. (1) umowę na mocy, której strony ustaliły, że dłużnik T. B. ma w stosunku do wierzyciela M. S. (1) zobowiązanie w kwocie 786.949 zł. Termin spłaty wierzytelności strony ustaliły na dzień 31 listopada 2014 r. Strony w umowie ustaliły, iż od zobowiązania głównego zapłacone zostaną odsetki w wysokości 13 % w skali roku, co stanowi kwotę 511.016,85 zł, która zostanie jednorazowo spłacona wraz ze spłatą zobowiązania głównego. W dniu 18 października 2011 r. strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy zgodnie z którym T. B. zobowiązała się do spłaty ww. zobowiązania w terminie 3 dni od doręczenia wezwania do zwrotu wierzytelności.

W celu zabezpieczenia wierzytelności wynikających z ww. umowy T. B. ustanowiła na rzecz należących do niej nieruchomościach wskazane wyżej: hipotekę łączną zwykłą 786.949 zł oraz hipotekę łączną kaucyjną do kwoty 511.016,85 zł. Ponadto na podstawie aktu notarialnego z dnia 1 grudnia 2009 r. podała się egzekucji, co do zobowiązań z umowy przejęcia długu do kwoty 1.298.465,85 zł. Ponadto poza ww. również poręczyciele tj. L. S., N. B. (1), W. B. i L. B. poddali się egzekucji na podstawie ww. aktu notarialnego.

W dniu 4 sierpnia 2010 r. T. B. założyła spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S., gmina C., której była jedynym wspólnikiem oraz członkiem zarządu – pełniącym funkcję prezesa zarządu. Przedmiotem działalności Spółki były m.in.: uprawy rolne, chów i hodowla zwierząt, łowiectwo, leśnictwo, pozyskiwanie drewna. W dniu 4 sierpnia 2010 r. T. B. reprezentując Spółkę i występując w imieniu własnym zawarła ze Spółką umowę najmu pomieszczenia w należącym do niej budynku, położonym w miejscowości S. (...), gmina C..

W dniu 27 sierpnia 2010 r. Spółka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego na podstawie postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w Szczecinie XIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego.

W dniu 14 października 2011 r. T. B. sprzedała 47/50 udziałów w powodowej spółce G. H.. W tym samym dniu sprzedała również 3/50 udziałów B. H. – żonie G. H.. Umowy zostały zawarte w formie pisemnej z notarialnym poświadczeniem podpisów stron umów. T. B. zrezygnowała z pełnienia funkcji prezesa Zarządu powodowej spółki, funkcję tę objął G. H.. Zmiany zostały wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego.

W dniu 29 września 2011 r. T. B. zawarła umowę dzierżawy z G. H. – dzierżawcą, z wykształcenia doktorem inżynierem agronomii, na podstawie, której wydzierżawiła dzierżawcy następujące nieruchomości:

- działki numer (...) o łącznej powierzchni 201,20 ha wraz z posadowionymi na nich budynkami i budowlami, położone w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);

- działkę numer (...) o łącznej powierzchni 10.2878 ha, położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),

- działki numer (...) o łącznej powierzchni 35,58 ha, położone w R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

Przedmiotowe działki stanowią nieruchomości rolne o łącznej powierzchni 247,0678 ha.

W umowie (§ 1 ust. 2) wskazano, iż przedmiot dzierżawy jest wolny od wszelkich praw i roszczeń osób trzecich za wyjątkiem ujawnionych w ww. księgach wieczystych. Czynnosc dzierżawny strony umowy ustaliły w kwocie 30.000 zł rocznie, przy czym w umowie wskazano, iż będzie on płatny z dołu po każdym trzyletnim okresie dzierżawy tj.:

- w dniu 15 sierpnia 2014 r. w kwocie 90.000 zł;

- w dniu 15 sierpnia 2017 r. w kwocie 90.000 zł;

- w dniu 15 sierpnia 2020 r. w kwocie 90.000 zł;

- w dniu 15 sierpnia 2023 r. w kwocie 90.000 zł.

Umowę zawarto na czas oznaczony do dnia 15 sierpnia 2023 r. Notariusz poświadczył własnoręczność podpisów stron umowy w dniu 29.09.2011 r.

W dniu 2 listopada 2011 r. G. H. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę poddzierżawy na podstawie, której dzierżawione grunty oddał w poddzierżawę tej Spółce. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 15 sierpnia 2023 r.

Powódka po zawarciu umowy rozpoczęła działalność rolną na oddanych jej w poddzierżawę działkach rolnych. W pierwszej kolejności zaorano pola, następnie zasiano na nich rzepak, jęczmień, proso i gorczycę. Pracę wykonywane były osobiście przez G.. Wiosną i latem, w żniwa 2012 r., korzystał on także z pomocy A. G. i W. K.. Spółce został nadany nr identyfikacyjny (...) w Krajowym systemie ewidencji producentów. Spółka złożyła wiosek o dopłaty bezpośrednie do produkcji rolnej za 2012 r. Od 2012 r. otrzymuje dopłaty bezpośrednie do produkcji rolnej.

W dniu 26 marca 2012 r. w postępowaniu pojednawczym z wniosku M. S. (1), przed Sądem Szczecin – Centrum w Szczecinie została zawarta ugoda sądowa na mocy której dłużnicy T. B., L. B., L. S., N. B. (2) (zd. B.) oraz W. B. zobowiązali się zapłacić solidarnie na rzecz wierzyciela M. S. (1) kwotę 2.677.592, 69 zł z tytułu niewykonania umów z dnia 1 grudnia 2009 r. wraz z odsetkami umownymi w kwocie 13 % w skali roku, liczonymi od dnia 1 grudnia 2009 r., w terminie 7 dni od zawarcia ugody.

W pkt 2 ugody strony oświadczyły, że ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia wynikające pomiędzy ww. z tytuł umów zawartych w dniu 1 grudnia 2009 r.

Wobec niewykonania ugody pozwany M. S. (1) na podstawie opatrzonej w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny z dnia 8 maja 2012 r., wydanego w sprawie o sygn. akt I Co 411/11, ugody sądowej z dnia 26 marca 2012 r., złożył w dniu 28 maja 2012 r. wniosek do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. o wszczęcie egzekucji. Egzekucja przeciwko T. B. prowadzona jest również z wniosku innych wierzycieli tj. (...) Banku (...) w C., A. D., K. B. oraz L. P..

W toku postępowania egzekucyjnego, na podstawie planu podziału sumy środków pieniężnych z tytułu licytacji spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...), zatwierdzonego

postanowieniem Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 9 marca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1395/12, wierzyciel M. S. (1) otrzymał kwotę należności w wysokości 3637,83 zł.

W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w dniu 3 sierpnia 2012 r. zajął zasiewy rzepaku jarego, jęczmienia jarego, prosa na działce nr (...), położonej w S., zasiewy pszenicy jarej na działce (...), położonej w S., gorczyca białej na działce (...), położonej w S. oraz na działkach numer (...), położonych w R., zasiew żyta na działce (...), położonej w S..

W dniu 4 października 2012 r. komornik sądowy przy udziale biegłego dokonał opisu i oszacowania następujących nieruchomości:

- działki nr (...) stanowiących nieruchomość gruntowa zabudowana o pow. 201,2 ha położonej w S. (KW nr (...)) na kwotę 3.561.400 zł;

- działki (...), gruntowej niezabudowanej o pow. 10.2878 ha położonej w S. (KW nr (...)) na kwotę 120.100 zł.

W dniu 30 lipca 2013 r. komornik zajął nieruchomości w postaci żyta w ilości ok. 60 ton zajętego w magazynie w S., zasiewy jęczmienia, prosa oraz pszenicy na działce nr (...) położonej w S., zasiewy żyta na działkach numer (...) położonych w R., zasiewy żyta na działce (...) położonej w S..

Na nieruchomości dłużnika T. B. stanowiących działki nr (...) położonej w obrębie ewidencyjnym miejscowości R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą nr (...) zlokalizowane jest złożo kruszywa naturalnego (piasek i żwir) (...). Zasoby geologiczne złoża wynoszą ok. 2,704 tysięcy ton, przy czym średnia zawartość żwirów wynosi 6,9 % ogólnej ilości zasobów geologicznych. Przedmiotem eksploatacji może być tylko część udokumentowanych zasobów geologicznych z uwagi na straty, które wystąpią podczas działalności górniczej.

Decyzją koncesyjną nr (...) z dnia 11 maja 2011 r. Marszałek Województwa (...) upoważnił (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w T. do poszukiwania i rozpoznania złoża kruszywa naturalnego (...) na ww. nieruchomościach. Termin ważności koncesji ustalono od dnia 11 maja 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. Natomiast na podstawie tej decyzji prawo do informacji geologicznej zawartej w sporządzonej przez (...) posiada Spółka (...) przez okres 5 lat od utraty ważności decyzji, która też poniosła koszty związane z jej sporządzeniem. Prezesem zarządu tej spółki jest T. B..

Złożo kruszywa (...) nie jest obecnie eksploatowane, nie wydano w stosunku do niego koncesji na wydobycie. Niezbędne dla podjęcia wydobycia i uzyskania koncesji jest ponoszenie dalszych kosztów. Ponadto złożo nie posiada projektu zagospodarowania przestrzennego, co jest niezbędne dla uzyskania koncesji.

Aktualnie wartość złoża wynosi ok. 1.210.000 zł – jest to wartość odtworzeniowa na którą składa się koszt zakupu działek gruntów rolnych, na których udokumentowane jest złożo oraz koszty działań przygotowawczych do podjęcia działalności wydobywczej.

W 2013 r. w powiecie (...) istniało 20 złóż z czego 5 było zaniechanych bądź wyeksploatowanych, 6 rezerwowych i perspektywicznych (tak jak złożo (...)), a 9 eksploatowanych na stałe lub tymczasowo. Ponadto, na obszarze powiatu (...) pracują również duże kopalnie kruszywa (piasków i żwirów) tj. kopalnie: B., G., O., C., w których piaski nasypowe powstają jako odpady przy produkcji żwirów (ok. 1,5 mln ton rocznie) i są sprzedawane po konkurencyjnych cenach.

Decyzją nr (...) z dnia 3 marca 2014 r. Marszałek Województwa (...) stwierdził wygaśnięcie koncesji na poszukiwanie i rozpoznanie złoża kruszywa naturalnego (...) w miejscowości R., gmina C., udzielonej w dniu 11 maja 2011 r. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. z uwagi na to, że stała się ona bezprzedmiotowa, gdyż Spółka opracowała i przedłożyła do zatwierdzenia dokumentację geologiczną złoża.

Obecnie toczy się postępowania administracyjne w sprawie udzielenia koncesji na wydobywanie kopalin ze złoża kruszywa naturalnego (...), położonego w miejscowości R..

W dniu 2 lipca 2011 r. (...) Bank (...) w C. wydał bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...) z dnia 2 lipca 2011 r. stwierdzając w nim wymagalne wobec Banku zadłużenie dłużnika T. B. w kwocie 2.291.494 zł. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 6 października 2011 r. nadał klauzulę wykonalności temu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo oparte na art. 841 § 1 k.p.c okazało się niezasadne.

Analiza materiału dowodowego, a w szczególności załączonych dokumentów tj. umów dzierżawy, poddzierżawy, faktur VAT, wniosków i pism powódki kierowanych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, jak i zeznań świadków A. G. i W. K., których zeznania sąd I instancji uznał za wiarygodne, jednoznacznie wskazują, że zajęte zasiewy, jak i plon zajęty w toku postępowania egzekucyjnego należały do powodowej spółki, która będąc poddzierżawcą gruntów rolnych jest uprawniona do pobierania i używania pożytków z przedmiotu dzierżawy (693 § 1 k.c.) Zatem, w ocenie Sądu, powódka wykazała swoje prawa do zajętych ruchomości.

W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w dniu 3 sierpnia 2012 r. zajął zasiewy rzepaku jarego, jęczmienia jarego, prosa na działce nr (...) położonej w S., zasiewy pszenicy jarej na działce (...) położonej w S., gorczycy białej na działce (...) położonej w S. oraz na działkach numer (...) położonych w R., zasiew żyta na działce (...) położonej w S.. Pozew w tej sprawie powódka wniosła w dniu 3 września 2012 r.

W koleje żniwa, w dniu 30 lipca 2013 r. komornik zajął ruchomości w postaci żyta w ilości ok. 60 ton zajętego w magazynie w S., zasiewy jęczmienia, prosa oraz pszenicy na działce nr (...) położonej w S., zasiewy żyta na działkach numer (...) położonych w R., zasiewy żyta na działce (...) położonej w S.. Pozew w tej sprawie powódka wniosła w dniu 30 sierpnia 2013 r.

Zatem samo porównanie ww. dat, bez potrzeby ustalania kiedy faktycznie powódka powzięła informacje o zajęciu tych zasiewów i plonów, uprawnia do przyjęcia, że pozwy w niniejszej sprawie zostały wniesione w przepisany terminie.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odpowiedzi na pozew to pozwany kwestionował uprawnienia powódki do zajętych rzeczy powołując się na to, że umowa dzierżawy zawarta przez G. H. z dłużnikiem T. B., jak i kolejna umowa poddzierżawy zawarta w dniu 29 września 2011 r. przez G. H. z powodową spółką (...) w S. w dniu 2 listopada 2011 r. są bezskuteczne w stosunku pozwanego na podstawie art. 527 § 1 i 2 k.c. i art. 528 k.c. W ocenie strony pozwanej, G. H. jak i powodowa Spółka, której jest on prezesem zarządu, wiedzieli o zobowiązaniach T. B., w szczególności wiedzę taką mogli powziąć z obciążeń nieruchomości wdzierżawionych w postaci hipotek wpisanych do ksiąg wieczystych prowadzonych dla nieruchomości dłużnika. Pozwany podkreślał też okoliczność nabycia udziałów w powodowej spółce przez G. H. (47/50) i jego żonę (3/50) w dniu 14 października 2011 r., jak i to, że czynsz dzierżawny wynoszący 30.000 zł jest znacznie zaniżony, co jego zdaniem świadczy o tym, że powódka, jak i G. H. mieli świadomość działania przez dłużnika T. B. z pokrzywdzeniem wierzycieli.

W toku sprawy ustalono, że w dniu 29 września 2011 r. T. B. wdzierżawiła grunty rolne w S. i R. o powierzchni 247,0678 ha G. H. na czas określony od dnia 29 września 2011 r. do dnia 15 sierpnia 2023 r., tj. na okres 11 lat. Przy czym roczny czynsz dzierżawny ustalony w umowie za 247,0678 ha określono na kwotę 30.000 zł, a termin płatności pierwszego czynszu określono na dzień 15 sierpnia 2014 r., kolejne czynsze płatne miały być co 3 lata. Pozwany powoływał się nie tylko na to, że przyjęty czynsz został znacznie zaniżony w stosunku do obowiązujących stawek rynkowych, wskazywał też na wykształcenie prezesa zarządu powodowej Spółki i okoliczności związane z zawarciem umowy dzierżawy oraz poddzierżawy, nadto dotyczące sprzedaży udziałów powodowej Spółki.

Według wyceny sporządzonej w postępowaniu egzekucyjnym komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. przez rzeczoznawcę majątkowego M. Z., na którą powoływał się pozwany, a którą zakwestionowała powódka, czynsz dzierżawny za grunty rolne w S., nie obejmujący gruntów rolnych o pow. 35,58 ha w obrębie R., powinien wynosić dla działki (...) w S. o powierzchni 189,15 ha w pierwszym roku dzierżawy 140.107,18 zł i wzrastać corocznie do kwoty 203.348,49 zł. W 2023 r. za 11 lat dzierżawy czynsz dzierżawny wyliczony przez biegłą wyniósł 988.927,67 zł. Biegła M. Z. dokonując tej wyceny w postępowaniu egzekucyjnym ustaliła także, że grunty rolne i

zabudowania w S. mają wartość rynkową w wysokości 4.617.800 zł, a umowa dzierżawy zmniejsza ich wartość rynkową o kwotę 1.056.400 zł do kwoty 3.561.400 zł.

Pozwany wskazywał dodatkowo, że w sprawie oceny dochodowości z gruntów rolnych objętych umową dzierżawy nie można pominąć też przysługujących dopłat do hektara produkcji rolniczej i gruntów ugorowanych.

Odnosząc się do tych zarzutów powódka twierdziła, że nie występują w niniejszej sprawie przesłanki z art. 527 k.c. i 528 k.c., gdyż poza obciążeniami wskazanymi w księdze wieczystej, nie wiedziała o zobowiązanych dłużnika, a w szczególności o należnościach wynikających z zawartej w późniejszym terminie ugody, a nadto nie jest powiązana gospodarczo ani w żaden inny sposób z dłużnikiem. Wpisy dotyczące prowadzenia egzekucji z nieruchomości zostały ujawnione w księgach wieczystych dopiero w dniu 15 listopada 2011 r., a w dacie zawarcia umów dzierżawy i poddzierżawy ujawniona była tylko jedna hipoteka umowna w kwocie 59.137,79 zł na rzecz Banku (...) w C.. Podążyła też, że T. B. posiada majątek wystarczający do zaspokojenia wierzyciela w postaci zasobów geologicznych w postaci piasku w ilości 2.703.635 ton, zlokalizowanych na działkach nr (...), objętych księgą wieczystą nr (...).

Jednocześnie sąd I instancji zauważył, iż stosownie do art. 531 § 1 k.c. wierzyciel, pozwany w sprawie M. S. (1), mógł żądać uznania umowy za bezskuteczną w stosunku do niego tak w formie osobnego powództwa, jak i podniesionego w toku niniejszego postępowania zarzutu przeciwko osobie trzeciej, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło.

Sąd ten wyróżnił następujące przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej:

- 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności;
- 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią;
- 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika;
- 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela;
- 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią;
- 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Odnosząc się do pierwszej przesłanki, a mianowicie istnienia wierzytelności po stronie wierzyciela - pozwany M. S. (1) przedłożył tytuł wykonawczy, z którego wynika, że jest wierzycielem T. B.. Stanowi go ugoda sądowa z dnia 26 marca 2012 r. zawarta przez pozwanego i dłużnika przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I Co 411/11. Z tytułu tego wynika, iż wierzytelności pozwanego wynoszą 2.677.592,69 zł i dłużnik T. B. wraz z pozostałymi dłużnikami zobowiązana została do ich uiszczenia pozwanemu wraz z odsetkami w terminie 7 dni od zawarcia ugody. Powstały one z tytułu niewykonania umowy z dnia 1 grudnia 2009 r. Wierzytelności te istniały w dacie zawarcia pomiędzy powodową Spółką a dłużnikiem umowy poddzierżawy z dnia 2 listopada 2011 r. i powstały w okresie znacznie poprzedzającym jej zawarcie, z tym że termin ich spłaty został ostatecznie określony w ugodzie sądowej. Pozwany wykazał jednak, że jeszcze przed zawarciem kwestionowanych umów dzierżawy dłużnik posiadał inne wielomilionowe wymagalne długi w stosunku do (...) Banku (...) w C.. Wynika to bezsprzecznie z bankowego tytułu egzekucyjnego Nr (...) z dnia 2 lipca 2011 r. (k.132-133) i postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 października 2011 r., wydanego w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (k.134).

Tym samym sąd ten uznał, iż wierzytelność pozwanego została wykazana.

Odnosząc się do pozostałych nieruchomości dłużnika wskazano, że są one obciążone na znaczne kwoty, gdyż w księgach wieczystych prowadzonych dla tych gruntów wpisano hipoteki zabezpieczające wierzytelności licznych osób trzecich.

Powódka nie wykazała czy i w jakim zakresie zobowiązania w stosunku do innych podmiotów zabezpieczone tymi wpisami zostały przez T. B. dotychczas zapłacone.

Sąd zaznaczył też, że powódka w toku postępowania nie kwestionowała licznych obciążeń dłużnika zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach będących przedmiotem umowy poddzierżawy zawartej z dłużnikiem, powoływała się jedynie na brak jej wiedzy o ich istnieniu, a odnośnie treści ksiąg wieczystych ujawniających te wpisy wskazywała, iż w dacie zawarcia tej umowy jedynym obciążeniem wpisanych w księdze wieczystej była hipoteka umowna w kwocie 59.137,79 zł na rzecz Banku (...) w C.. Faktycznie była to jednak hipoteka przymusowa, zatem stan zadłużenia dłużnika, co najmniej do kwoty wpisanej hipoteki musiał istnieć już przed datą dokonania tego wpisu, a z wpisów w księdze wieczystej nr (...) wynika, że podstawą jego wpisu był bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 8 listopada 2010 r. Na podstawie wyżej wymienionych w stanie faktycznym obciążeń nieruchomości dłużnika i w świetle zasad doświadczenia życiowego brak podstaw do przyjęcia, że relacja ww. wielkości obciążeń do aktualnej wartości tych nieruchomości uległa następnie zmianie. Zatem powodowa Spółka reprezentowana w dacie zawarcia umowy poddzierżawy przez dzierżawcę G. H. miała wiedzę o niewypłacalności dłużnika.

Konkludując pozwany wskazał, że posiadany przez dłużnika majątek inny niż wydzielone grunty rolne jest niewystarczający do zaspokojenia wierzytelności pozwanego.

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie wymienione przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady - zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. - obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

W ocenie Sądu, pozwany wykazał stosownie do obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. i 232 k.c., że powodowa Spółka zawierając umowę poddzierżawy wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, że dłużnik T. B. działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Liczne czynności prawne i faktyczne podjęte przez G. H. w nieznacznym odstępach czasu z dłużnikiem, a w następstwie ich dokonanie już w charakterze przedstawiciela powodowej Spółki uzasadniają zasadność zarzutu działania powodowej Spółki ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

W dniu 29 września 2011 r. T. B. wydzierżawiła grunty rolne w S. i R. o powierzchni 247,0678 ha G. H. na czas określony od dnia 29 września 2011 r. do dnia 15 sierpnia 2023 r. tj. na okres 11 lat. Przy czym roczny czynsz dzierżawny ustalony w umowie za 247,0678 ha określono na kwotę 30.000 zł, a termin płatności pierwszego czynszu określono na dzień 15 sierpnia 2014 r., a kolejne czynsze płacone miały być co 3 lata. Rok wcześniej dłużnik T. B., w dniu 4 sierpnia 2010 r., założyła spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...), która została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod nr KRS: (...) w dniu 27 sierpnia 2010 r., w której nabyła całość udziałów oraz została ustanowiona prezesem pierwszego zarządu. W dniu 14 października 2011 r. odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki, któremu przewodniczyła T. B., a protokołował G. H.. Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę upoważniającą T. B. do sprzedaży udziałów w spółce na warunkach i w ilości wynikającej z woli T. B.. Z posiadanych 50 udziałów w powodowej spółce T. B. w dniu 14 października 2011 r. sprzedała na rzecz G. H. 47 udziałów za cenę 4.700 zł. Pozostałe udziały sprzedała na rzecz B. H., żony G. H.. Jednocześnie w dniu 14 października 2011 r. przeprowadzono kolejne Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników, na którym z pełnienia funkcji prezesa zarządu odwołano T. B., a na jej miejsce powołano G. H.. G. H. działając w imieniu własnym jako dzierżawca i w imieniu powodowej Spółki jako prezes zarządu w dniu 2 listopada 2011 r. zawarł umowę poddzierżawy nieruchomości dłużnika na rzecz powodowej Spółki. Wskazane czynności oraz powołane w § 1 pkt 2 umowy dzierżawy oświadczenie, że księgi wieczyste zawierają wpisy dotyczące praw i roszczeń osób trzecich prowadzą do wniosku, że G. H. mógł z łatwością ustalić stan zadłużenia T. B. wykazany w dziale IV ksiąg wieczystych prowadzonych dla wydzielonych nieruchomości.

Opisane czynności dokonane przez dłużnika T. B., w okresie posiadanych przez nią wielomilionowych zobowiązań w stosunku do powoda i innych podmiotów, umożliwiają przyjęcie, że działała ona ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W odniesieniu zaś do G. H., jak podkreślał pozwany, posiadającego fachową wiedzę rolniczą (dr inż.

agronomii), zachodzą okoliczności potwierdzające posiadanie przez niego wiedzy o obowiązujących stawkach czynszu za grunty rolne oraz przysługujących z tytułu ich uprawy dopłatach bezpośrednich.

W dalszej części odpowiedzi na pozew pozwany twierdził, że G. H. współdziałał z T. B. w czynnościach związanych ze sprzedażą udziałów powodowej Spółki i rejestracją zmian w KRS jednoznacznie dowodzą że osoby trzecie tj. G. H. i powodowa spółka uzyskały bezpłatnie korzyść majątkową kosztem wierzyciela M. S. (1) (art. 528 k.c.).

W tym zakresie Sąd Okręgowy uznał za wystarczające dane powołane przez pozwanego odnośnie stawek tego czynszu, a wskazane w ocenie biegłej M. Z.,

Biegła w swojej wycenie czynsz dzierżawny za grunty rolne w S. jedynie dla działki nr (...) o powierzchni 189,15 ha ustaliła w wysokości 140.107,18 zł w pierwszym roku dzierżawy, a w kolejnych w kwocie 203.348,49 zł. Za cały okres dzierżawy czynsz ten powinien wynieść 988.927,67 zł. Powodowa Spółka za okres jednego roku dzierżawy faktycznie ma płacić dłużnikowi kwotę 30.000 zł (za powierzchnię 247,0678 ha), z tym że faktycznie należności te mają być płacone w okresach 3-letnich. Z zeznań przedstawiciela powodowej Spółki G. H. wynika, że taką samą należność musi uiszczać tytułem podatków. Przyjmując nawet te oświadczenia za prawdziwe (w aktach brak dowodów wykazujących te należności), biorąc przy tym pod uwagę wysokość dopłat bezpośrednich otrzymywanych przez powodową Spółkę (200.000 zł rocznie) podzielić należy pogląd pozwanego, że kwestionowane przez niego umowy faktycznie należałoby uznać za umowy nieopłatne, a takie w świetle art. 528 k.c. mogą być uznane za bezskuteczne względem wierzyciela, chociażby osoba trzecia nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Taka sytuacja, w ocenie Sądu Okręgowego, przy uwzględnieniu wyżej wskazanych okoliczności sprawy także występuje w sprawie.

Zdaniem pozwanego przyjęty czynsz został znacznie zaniżony w stosunku do obowiązujących stawek rynkowych. Według wyceny sporządzonej w postępowaniu egzekucyjnym komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. przez rzeczoznawcę majątkowego M. Z. czynsz dzierżawny za grunty rolne w S. nie obejmujący gruntów rolnych o pow. 35,58 ha w obrębie R. powinien wynosić dla działki (...) w S. o pow. 189,15 ha w pierwszym roku dzierżawy 140.107,18 zł i wzrastać corocznie do kwoty 203.348,49 zł. W 2023 r. za 11 lat czynsz dzierżawny wyliczony przez biegłą wyniósł 988.927,67 zł, zatem został rażąco zaniżony i prowadzi do wzbogacenia powódki oraz G. H.. W ocenie biegłej M. Z. grunty rolne i zabudowania w S. mają wartość rynkową w wysokości 4.617.800 zł, a umowa dzierżawy zmniejsza ich wartość rynkową o kwotę 1.056.400 zł do kwoty 3.561.400 zł. W sprawie oceny dochodowości z gruntów rolnych objętych umową dzierżawy nie można pominąć też przysługujących dopłat do hektara produkcji rolniczej i gruntów ugorowanych.

Nadto pozwany podniósł, że obciążenie nieruchomości licznymi hipotekami spowodowało także obniżenie ich wartości.

Pozwany wykazał też, że G. H. jako prezes zarządu powodowej Spółki był w bliskich stosunkach z dłużnikiem (§ 3), co uzasadnia przyjęcie domniemania, iż wiedział on o działaniu przez dłużnika ze szkodą dla wierzyciela.

Na podstawie dowodów zebranych w toku postępowania sąd I instancji przyjął, iż powódka w dacie zawarcia umowy poddzierżawy działała w złej wierze, a pozwany udowodnił przesłanki determinującej przyjęcie, iż dłużnik dokonał czynności prawnej z jego pokrzywdzeniem, natomiast powodowa Spółka nie zdołała obalić domniemania o braku świadomości pokrzywdzenia wierzycieli. Pozwany wykazał też, że reprezentant powodowej Spółki i większościowy udziałowiec należą do osób pozostających w bliskim stosunku z dłużnikiem. Prezes zarządu powodowej Spółki zna dłużnika od wielu lat, mieszkają w jednym mieście, spotykają się jako członkowie jednej wspólnoty kościelnej. Czynności związane ze sprzedażą udziałów w powodowej Spółce, jak również przyjęte w umowach dzierżawy i poddzierżawy warunki realizacji tych umów dają podstawy do przyjęcia, że w sprawie wystąpiła także sytuacja uregulowana w art. 527 § 3 k.c.

Sąd Okręgowy dodał też, że miał również na uwadze sytuację jak wystąpiła w toku sprawy, a mianowicie sprzedaż przez powódkę przedmiotów zajętych w postępowaniu egzekucyjnym i zatrzymanie ceny ich sprzedaży przez powódkę, a następnie zużycie tych środków przez przeznaczenie na zasiewy. Powódka wprawdzie powoływała się w tym zakresie na uregulowanie art. 192 pkt 3 k.p.c., Sąd ten miał jednak na uwadze i to, że z urzędu powinien także ocenić żądanie zgłoszone w sprawie z punktu widzenia działania art. 5 k.c. W okolicznościach występujących w sprawie, pokrzywdzenia wierzyciela przez dłużnika poprzez doprowadzenie do zawarcia z reprezentantem powodowej Spółki umowy dzierżawy oraz faktycznego usunięcia przedmiotu zajęcia spod egzekucji.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów ujawnionych w toku postępowania, których wiarygodność nie była przez stron kwestionowana, a które również w ocenie tego Sądu zasługiwały na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Ponadto w sprawie Sąd czynił ustalenia w oparciu o zeznania świadków: A. G., W. K., M. P., A. P. oraz T. B., których zeznania Sąd uznał za wiarygodne, albowiem łączyły się one w spójną i logiczną całość z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nadto czynił ustalenia w oparciu o przesłuchanie stron, przy czym za stronę powodową przesłuchano prezesa spółki G. H.. Dowód z przesłuchania reprezentanta Spółki G. H. w części dotyczącej jego wiedzy o zobowiązaniach dłużnika uznał za nieprzekonywujący, gdyż zeznania te zmierzały do prezentacji stanowiska korzystnego dla strony, nadto jest ono sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

Ponadto, w sprawie Sąd czynił ustalenia w oparciu o opinie biegłej z zakresu górnictwa odkrywkowego i geologii. Opinia po jej uzupełnieniu w ocenie Sądu została wykonana rzetelnie, jest ona spójna i logiczna.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie od egzekucji zasiewów rzepaku jarego, jęczmienia jarego oraz prosa (na działce nr (...) położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...)), pszenicy jarej (na działce nr (...) położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...)) oraz gorczycy białej (na działce nr (...) położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą nr (...)) oraz na działkach numer (...), położonych w R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...)), zajętych w dniu 3 sierpnia 2012 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela - pozwanego M. S. (1) przeciwko dłużniczce T. B. (sygn. akt KM 2102/12) oraz orzeczenie o kosztach.

Nadto wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie od egzekucji ruchomości, tj. żyta w ilości ok. 60 ton (zajętego w magazynie w S.), a także zasiewów jęczmienia, prosa oraz pszenicy (na działce numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...)), zasiewów żyta (oznaczonego w protokole zajęcia jako owies) na działkach numer (...), położonych w R., gmina C., dla których Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...)) oraz zasiewów żyta (na działce numer (...), położonej w S., gmina C., dla której Sąd Rejonowy w Gryfinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...)), zajętych w dniu 30 lipca 2013 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela - pozwanego M. S. (1) przeciwko dłużniczce T. B. (sygn. akt KM 2102/12) oraz orzeczenie o kosztach.

Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego uznania, iż spełnione zostały przewidziane w przepisie art. 527 § 1 k.c. przesłanki uznania za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela - pozwanego M. S. (1) czynności prawnej dłużnika

T. B. dokonanej z G. H. polegającej na zawarciu w dniu 29 września 2011 r. umowy dzierżawy gruntów rolnych oraz czynności prawnej G. H. ze spółką (...)Sp. z o.o. polegającej na zawarciu w dniu 02 listopada 2011 r. umowy poddzierżawy tychże gruntów rolnych w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że wskutek zawarcia wymienionych umów doszło do pokrzywdzenia wierzyciela M. S. (1), a nawet gdyby do takiego pokrzywdzenia doszło to, że zawierając wymienione umowy powódka i G. H., wiedzieli lub przy zachowaniu należytej staranności mogli się dowiedzieć, że dłużnik T. B. działa z zamiarem pokrzywdzeniem wierzyciela;

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 533 k.c. poprzez błędne niezastosowanie w sprawie i uznanie umów dzierżawy z dnia 29 września 2011 r. i poddzierżawy z dnia 2 listopada 2011 r. za bezskuteczne z uwagi na pokrzywdzenie M. S. (1) mimo, iż powódka wskazała pozwanemu, jako wierzycielowi majątek T. B. w zupełności wystarczający na zaspokojenie jego wierzytelności, co stosownie do art. 533 k.c. wyłącza odpowiedzialność osoby trzeciej na podstawie art. 527 § 1 k.c.;

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i obciążenie powódki obowiązkiem wykazania istnienia i wysokości zobowiązań T. B. zabezpieczonych hipotekami ustanowionymi na stanowiących jej własność nieruchomościach w sytuacji, gdy obowiązek ten ciążył na pozwanym, bowiem to pozwany wywodzi skutki prawne z faktu posiadania przez dłużnika T. B. licznych zobowiązań mających wpływ na jej niewypłacalność;

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wyrażająca się w błędnym uznaniu, iż zawarcie kwestionowanych przez pozwanego umów dzierżawy i poddzierżawy doprowadziło do bezpłatnego uzyskania korzyści majątkowej przez powodową spółkę w sytuacji, gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób jednoznaczny wynika, że oddanie gruntów w dzierżawę nastąpiło za wynagrodzeniem, a wysokość tego wynagrodzenia przy uwzględnieniu stanu gruntów, ich klasy oraz faktu ponoszenia przez powodową spółkę jako dzierżawcę podatku od tych nieruchomości, nie pozwala na przyjęcie, że wydzierżawienie gruntu nastąpiło bezpłatnie, a co za tym idzie, że czynność ta może zostać uznana za bezskuteczną bez względu na wiedzę osoby trzeciej tj. G. H. i powodowej spółki o działaniu przez T. B. z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela M. S. (1);

5. obrazę prawa materialnego, tj. art. 527 § 3 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż w sprawie zachodzi domniemanie, zgodnie z którym G. H. wiedział o działaniu T. B. w celu pokrzywdzenia pozwanego M. S. (1) w sytuacji, gdy G. H. nie pozostaje, ani też w dacie zawarcia umowy dzierżawy nie pozostawał z dłużnikiem T. B. w bliskich stosunkach będących podstawą takiego domniemania.

W uzasadnieniu wskazała argumentację dla poszczególnych zarzutów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż wyrok sądu I instancji odpowiadał prawu.

Sąd ten wskazał, że podstawę prawną roszczenia powódki stanowił art. 841 § 1 k.p.c., a pozwany kwestionował jej uprawnienia do zajętych rzeczy powołując się na to, że umowa dzierżawy zawarta przez G. H. z dłużnikiem T. B., jak i kolejna umowa poddzierżawy zawarta w dniu 29 września 2011 r. przez G. H. z powodową spółką (...) w S. w dniu 2 listopada 2011 r. są bezskuteczne w stosunku do niego na podstawie art. 527 § 1 i 2 k.c. i art. 528 k.c.

Jednocześnie sąd I instancji podniósł, że stosownie do art. 531 § 1 k.c. wierzyciel - pozwany w sprawie M. S. (1) mógł żądać uznania umowy za bezskuteczną w stosunku do niego tak w formie osobnego powództwa, jak i podniesionego w toku niniejszego postępowania zarzutu przeciwko osobie trzeciej, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło.

Ostatecznie Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany udowodnił przesłanki determinującej przyjęcie, iż dłużnik dokonał czynności prawnej z jego pokrzywdzeniem, natomiast powodowa spółka nie zdołała obalić domniemania o braku świadomości pokrzywdzenia wierzycieli.

Czynności związane ze sprzedażą udziałów w powodowej spółce, jak również przyjęte w umowach dzierżawy i poddzierżawy warunki realizacji tych umów wg tego sądu dały podstawy do przyjęcia, że w sprawie wystąpiła także sytuacja uregulowana w art. 527 § 3 k.c.

Jednakże Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę uznał, że abstrahując od powyżej określonej przyczyny oddalenia żądania powódki przez sąd I instancji, to za słusznością takiego rozstrzygnięcia stanowią zgola odmienne okoliczności jak i argumentacja, które z przyczyn niezrozumiałych dla sądu odwoławczego umknęły nie tylko sądowi I instancji, ale zwłaszcza także samej powódce.

Niewątpliwie podstawę prawną roszczenia powódki stanowił art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którego treścią osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Problematyka powództw przeciwegzekucyjnych ma bardzo istotne znaczenie nie tylko dla sprawności postępowania egzekucyjnego, ale zwłaszcza dla jego efektywności.

Ustawodawca przewidział możliwość obrony przed egzekucją w płaszczyźnie podmiotowej tj. obrony dłużnika w drodze powództwa opozycyjnego z art. 840 kpc, oraz obrony osoby trzeciej właśnie w drodze powództwa ekscydencyjnego ((interwencyjnego) z art. 841 kpc.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że przedmiotowe powództwo jest merytoryczną, a nie formalną obroną podjętą przez osobę trzecią, dlatego też przysługują jej argumenty związane z regulacjami prawa materialnego, a nie procesowego.

Ustawodawca przyznając osobie trzeciej możliwość ochrony swoich praw nie ograniczył się w postępowaniu egzekucyjnym jedynie do regulacji art. 841 § 1 kpc, gdyż uczynił to również w art. 767 § 1 i 2 kpc przyznając możliwość wniesienia skargi nie tylko stronie, lecz także innej osobie, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone.

Dlatego bardzo istotne jest właściwe rozróżnienie wzajemnych zależności i powiązań pomiędzy tymi dwoma prawnymi regulacjami.

Otóż skarga na czynności komornika przysługuje wtedy, gdy komornik dokonując czynności naruszył przepisy procesowe, natomiast powództwo o zwolnienie od egzekucji dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy prawa osoby trzeciej zostały naruszone przez skierowanie egzekucji zgodnie z przepisami procesowymi, dlatego też nie można przyjąć, że między nimi jest sprzeczność, czy też rywalizacja.

Natomiast dominujące znaczenie ma jednak płaszczyzna procesowa czynności komornika albowiem złożenie na nie skargi (a więc kwestionowanie formalnej poprawności działań komornika) tamuje możliwość wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Należy przyjąć, że zajęcie w toku postępowania egzekucyjnego przedmiotu, do którego prawo służy innej osobie niż dłużnik egzekwowany, jest naruszeniem prawa tej osoby, a właściciel zajętego przedmiotu nie może skorzystać z instrumentów ochrony własności przewidzianych w kodeksie cywilnym, gdyż ustawa daje komornikowi kompetencję do dokonania zajęcia w toku postępowania egzekucyjnego, a ponadto dokonanie zajęcia nie pociąga za sobą utraty władztwa nad rzeczą. Środkiem ochrony naruszonych praw jest natomiast właśnie powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji.

Nadto należy uznać, że nielogiczne byłoby żądanie od sądu zwolnienia przedmiotu od egzekucji, jeżeli egzekucja ta, jako niedopuszczalna, podlegałaby umorzeniu, co oznacza, że jeżeli skierowanie egzekucji do jakiegoś przedmiotu stanowi uchybienie procesowe, to pierwszeństwo mają zawsze środki ochrony procesowej, choćby nawet przedmiot rzeczywiście nie stanowił własności dłużnika.

W przeciwnym razie uwzględniający powództwo ekscydencyjne zawierałby sprzeczność, gdyż zwalniałby przedmiot od czynności egzekucyjnej, która nie powinna mieć miejsca i jako niedopuszczalna uzasadnia umorzenie postępowania egzekucyjnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 1968 r., III CZP 89/67).

Legitymacja czynna przysługuje każdej osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone w danym postępowaniu egzekucyjnym, a więc nie może jej posiadać sam dłużnik będący stroną właściwego postępowania egzekucyjnego.

Natomiast odnosząc się do płaszczyzny przedmiotowej tego powództwa, to obejmuje ona przedmiot zajęty w toku egzekucji.

Ustawodawca nie sprecyzował co przez to pojęcie należy rozumieć, ale nie ma sporów, co do tego, że nie jest nim wyłącznie rzecz (ruchoma, nieruchoma) w rozumieniu prawa cywilnego, może ono dotyczyć wierzytelności jak i praw majątkowych takich jak np.: prawo własności (współwłasności), użytkowanie wieczyste, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz użytkowanie ruchomości lub praw, a także ograniczone prawa rzeczowe (wśród nich szczególnie zastaw i hipoteka).

Istotne jest również właściwe usytuowanie dopuszczalności przedmiotowego powództwa w odniesieniu do stanów egzekucji, czyli przed jej wszczęciem, w trakcie jej prowadzeniu jak również po jej skutecznym przeprowadzeniu z zajętego przedmiotu.

Z literalnej wykładni omawianego przepisu wynika, że powództwo to można złożyć dopiero po wszczęciu egzekucji, gdyż do zajęcia nie może dojść wcześniej, a najczęściej pierwszą czynnością egzekucyjną jest właśnie zajęcie danej rzeczy lub prawa.

Z kolei jeżeli nastąpi prawomocne zakończeniu postępowania egzekucyjnego i to niezależnie od tego, czy zostało świadczenie w całości wyegzekwowane, czy też postępowanie z różnych przyczyn umorzono, to takie powództwo będzie bezprzedmiotowe, gdyż zajęcie nie może istnieć poza ramami postępowania egzekucyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2002r., II CKN 1071/00).

Skoro istotą powództwa z art. 841 kpc jest zwolnienie od egzekucji, a więc zapobieżenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela, to staje się ono bezprzedmiotowe po zaspokojeniu wierzyciela.

Niemożliwość wytoczenia powyższego powództwa na skutek zakończenia postępowania egzekucyjnego otwiera drogę do rozważenia ewentualności domagania się przez osobę trzecią, której prawa zostały naruszone, wydania przedmiotu zaspokojenia, jego równowartości lub odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2004 r., V CK 233/03).

Jednakże z punktu widzenia praktyki egzekucyjnej komornika należy przedstawić też możliwą inną konfigurację tj., gdy osoba trzecia w odrębnym procesie lub zmieniając pierwotne żądanie o zwolnienie zajętego przedmiotu domaga się zwolnienia od egzekucji sumy pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży zajętego przedmiotu.

Powyższa sytuacja (wcale nie teoretyczna) zaistnieje wówczas, gdy powód w postępowaniu z art.841 kpc nie zadbał o zabezpieczenie swojego powództwa poprzez zawieszenie egzekucji prowadzonej w stosunku do przedmiotu żądania na podstawie art. 730 § 1 w zw. z art. 755 § 1 pkt 3 kpc (należy zaakcentować, że gdyby tak postąpił, to miałyby to bezpośredni wpływ na sprawność i skuteczność egzekucji komorniczej), w wyniku czego doszłoby do egzekucyjnej sprzedaży zajętego przedmiotu w trakcie trwania przedmiotowego postępowania.

Sąd Najwyższy w wyroku z 24 października 2007 r., sygn. IV CSK 271/07 orzekł, że w sprawie o zwolnienie zajętej rzeczy od egzekucji powód może po dokonaniu przez komornika sprzedaży tej rzeczy zmienić roszczenie na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży.

Uzasadniając wskazał, że skoro art. 841 kpc uprawnia osobę trzecią do żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, która narusza jej prawa, nie czyniąc różnicy, o jaki przedmiot chodzi, należy przyjąć, że dotyczy przedmiotu

egzekucji w całym czasie jej trwania, a więc od zajęcia do chwili przekazania kwoty uzyskanej z jej sprzedaży wierzycielowi.

Jednocześnie Sąd Najwyższy zakwestionował wcześniejszy swój pogląd (zawarty w cytowanym powyżej wyroku z 19 grudnia 2002r.) dopuszczający ograniczenie możliwości zgłoszenia żądania zwolnienia tylko do chwili sprzedaży rzeczy.

Można zgodzić się z tym, że po sprzedaniu przez komornika zajętej rzeczy ruchomej powód, z zachowaniem miesięcznego terminu przewidzianego art. 841 § 3 kpc, może aż do chwili przekazania wierzycielowi kwoty uzyskanej ze sprzedaży żądać zwolnienia tej kwoty od egzekucji, albo zmienić pierwotne żądanie o zwolnienie zajętego przedmiotu na żądanie zwolnienia od egzekucji sumy pieniężnej.

Istotne znaczenie ma też zwrócenie uwagi, że przedmiotowy art. 841 kpc posługuje się pojęciem egzekucja, a nie postępowanie egzekucyjne.

Przy interpretacji zapisu art. 841 § kpc nie można poprzestać jedynie na dokonaniu wykładni literalnej, przy zastosowaniu której można by było przyjąć, że w drodze tego powództwa można żądać jedynie zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, a nie od postępowania egzekucyjnego.

Konsekwentnie oznaczałoby to, że można domagać się zwolnienia od egzekucji np. rzeczy ruchomej, gdyż jej zajęcie jest egzekucją, a nie można by było domagać się zwolnienia kwoty pieniężnej uzyskanej przez komornika z jej sprzedaży, gdyż jest to już postępowanie egzekucyjne.

Dlatego też należy uznać, że interpretując zakres zastosowania przedmiotowego przepisu powinno się przyjąć, że ustawodawca nakazał odmiennie traktować pojęcie egzekucji -czynności egzekucyjnej od pojęcia postępowania egzekucyjnego - czynności postępowania egzekucyjnego jedynie na etapie początkowym, aby zaakcentować, że egzekucja (a więc i zajęcie) może zaistnieć dopiero po wszczęciu postępowania egzekucyjnego.

Jednakże po tej chwili te pojęcia traktował już zamiennie, dlatego też skoro podział sumy uzyskanej z egzekucji z ruchomości jest ostatnim (choć nie zawsze obligatoryjnym) etapem postępowania egzekucyjnego , to jako taki może być przedmiotem powództwa z art. 841 kpc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 11 grudnia 2014 r. I ACa 444/13).

Nadto, kończąc powyższe rozważania można na poparcie forsowanego powyżej poglądu dodatkowo wskazać, że co do zasady wierzyciel powinien uzyskać swoje egzekucyjne zaspokojenie z majątku dłużnika, a nie osoby trzeciej broniącej swoich uzasadnionych praw powództwem interwencyjnym.

Ustawodawca w sytuacji, gdy od powyższej zasady czyni wyjątek, to ściśle go artykułuje , na co wskazują chociażby regulacje kpc dotyczące skutków rozporządzenia przez dłużnika danym przedmiotem po jego egzekucyjnym zajęciu , jak również regulacja art. 532 kc dająca wierzycielowi prawo zaspokojenia się z przedmiotu lub prawa należącego do majątku osoby trzeciej.

Bardzo istotnym, a nawet w niektórych stanach faktycznych wręcz newralgicznym dla skuteczności powództwa egzekucyjnego momentem jest właściwe prowadzenie egzekucji przez komornika, w szczególności z ruchomości, albowiem to one są najczęściej przedmiotem tego powództwa.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania (w całości zaczerpnięte z „Metodyka pracy komornika sądowego” praca zbiorowa, rok wydania 2015, wydawnictwo (...) sp. z o.o. – z rozdziału „Powództwa przeciwegzekucyjne” autorstwa D. R.) należało zaznaczyć, że praktycznie umknęły one uwadze stronom oraz sądowi I instancji.

Już w toku postępowania przed Sądem Okręgowym bezspornym było, że zajęte w dniu 3 sierpnia 2012 r oraz 30 lipca 2013 r. przedmiotowe rzeczy (ostatecznie różnego rodzaju zboże) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku wierzyciela - pozwanego M. S. (1) przeciwko dłużnicze

T. B. (sygn. akt KM 2102/12) zostały sprzedane przez samą powódkę, która uzyskanych w ten sposób środków pieniężnych nie przekazała w żadnej formie i części ani wierzycielowi (pozwanemu), ani komornikowi prowadzącemu powyższe postępowanie egzekucyjne.

Okoliczność tę obowiązany był uwzględnić Sąd Okręgowy w świetle wymogów art. 316 § 1 kpc zgodnie z którym po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy – a skoro on tego nie uczynił, to zobowiązany do powyższego był sąd odwoławczy, który jest również sądem meriti.

Sąd Okręgowy w swoim pisemnym uzasadnieniu w ustaleniach stanu faktycznego nawet nie pokwapił się do zawarcia powyższych okoliczności, natomiast w rozważaniach ograniczył się jedynie do podania, że:” miał również na uwadze sytuację jak wystąpiła w toku sprawy, a mianowicie sprzedaż przez powódkę przedmiotów zajętych w postępowaniu egzekucyjnym i zatrzymanie ceny ich sprzedaży przez powódkę, a następnie zużycie tych środków przez przeznaczenie na zasiewy. Powódka wprawdzie powoływała się w tym zakresie na uregulowanie art. 192 pkt 3 k.p.c., Sąd miał jednak na uwadze i to, że z urzędu powinien także ocenić żądanie zgłoszone w sprawie z punktu widzenia działania art. 5 k.c. W okolicznościach występujących w sprawie, pokrzywdzenia wierzyciela przez dłużnika poprzez doprowadzenie do zawarcia z reprezentantem powodowej Spółki umowy dzierżawy oraz faktycznego usunięcia przedmiotu zajęcia spod egzekucji”.

Jednakże powyższy fragment nie spełniał w żaden sposób wymogów sporządzenia uzasadnienia określonych w art. 328 § 2 kpc , praktycznie pozostawał całkowicie nieczytelny, sprawiający wrażenie bardzo niekompletnego i niedokończonego.

Składający zeznanie za stronę powodową G. H. , na rozprawie w dniu 13.01.2016r. podał, że przedmiotowe zajęte zboża zebrał z pola , a następnie sprzedał, podobnie postąpił z zajęтым zbożem w magazynie – jednocześnie wskazał z jakich powodów tak postąpił.

Nadto, na rozprawie w dniu 15.01.2016r. pełnomocnik powódki oświadczył, że na chwile wszczęcia postępowania sądowego istniał przedmiot zajęcia, komornik nie zebrał i nie sprzedał zboża , więc nie może przekształcić powództwa na zwolnienie kwoty od egzekucji.

Jednocześnie dodał, że zwraca uwagę na regulację art.192 punkt 3 kpc, w żaden merytoryczny sposób nie argumentując przesłanek zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie.

Z kolei na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki potwierdził sprzedaż całości zajętego zboża przez powódkę poza tokiem toczącego się postępowania egzekucyjnego.

W części dotyczącej teoretycznych rozważań w zakresie powództwa z art.841 kpc , poczynionych na wstępie niniejszego uzasadnienia wskazano wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1071/00 – w jego uzasadnieniu wyjaśniono, że dla zasadności roszczenia, wywodzonego z przepisu art. 841 § 1 k.p.c., podstawowe znaczenie ma to, czy powództwo takie zgłoszone zostało w okresie toczenia się egzekucji obejmującej rzecz ruchomą, stanowiącą własność powoda. Tylko w tym okresie możliwy byłby sposób ochrony praw podmiotowych powoda przewidziany w art. 841 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem dokonano już prawomocnego przybicia w rozumieniu art. 869 k.p.c. i nabywca licytowanej rzeczy skutecznie nabył jej własność (art. 874 k.p.c.), powództwo z art. 841 § 1 k.p.c. nie mogłoby już odnieść skutku prawnego.

Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że w toku postępowania wszczętego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. możliwe byłoby badanie jedynie tego, czy ostatecznie zakończone zostało postępowanie egzekucyjne wobec rzeczy ruchomej, której zwolnienia od egzekucji domagałaby się osoba uprawniona.

Natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z 24 października 2007 r., sygn. IV CSK 271/07 orzekł, że w sprawie o zwolnienie zajętej rzeczy od egzekucji powód może po dokonaniu przez komornika sprzedaży tej rzeczy zmienić roszczenie na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej ze sprzedaży.

W świetle powyższych rozważań należało przyjąć, że istotę powództwa ekscydencyjnego stanowi żądanie zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, nie można więc żądać zwolnienia spod egzekucji rzeczy, która w toku postępowania licytacyjnego została już sprzedana – sprzeciwiało to by się w oczywisty sposób z celem powództwa z art. 841 § 1 k.p.c., czyli uniemożliwieniu zaspokojeniu się wierzyciela poprzez wyjęcie danej rzeczy (prawa) spod egzekucji.

Faktem jest, że przytoczone powyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego jak i analiza orzeczeń sądów apelacyjnych dotyczą jedynie tych sytuacji, gdy zajęta w toku egzekucji rzecz zostaje w niej sprzedana przez komornika, a nie jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, że osoba trzecia (powód) sama sprzedawała przedmiot zajęcia i przeznaczyła dla siebie uzyskane w ten sposób środki.

Jednakże nie zmienia to konkluzji Sądu Apelacyjnego, że nie można żądać zwolnienia spod egzekucji rzeczy, która w toku postępowania licytacyjnego została już sprzedana i to niezależnie od tego, czy uczyniono to w jego ramach, czy też poza nim.

Takie powództwo zwyczajnie staje się bezprzedmiotowe skoro powód, obojętnie w niniejszej sprawie z jakich przyczyn zdecydował się na poszukiwanie ochrony swoich interesów nie poprzez doprowadzenie do końca wytoczonego przez siebie powództwa, mając na uwadze, że jego interes prawny w uzyskaniu końcowego orzeczenia został sądownie zabezpieczony przez zawieszenie przedmiotowego postępowania egzekucyjnego, lecz przez samodzielną, poza egzekucyjną sprzedaż zajętego zboża.

W przeciwnym razie wyrok uwzględniający powództwo ekscydencyjne wytoczone przez powódkę zawierałby sprzeczność, gdyż zwalniałby od czynności egzekucyjnej przedmiot, którego fizycznie już nie ma na dzień wyrokowania.

Powyższego toku rozumowania nie zmienia fakt, że owa sprzedaż przez powódkę zajętego zboża nie znalazła żadnego odzwierciedlenia w aktach postępowania komorniczego i to w zakresie odnotowania przez komornika tego jako okoliczności faktycznej oraz jej konsekwencji w postaci właściwej treści jego czynności orzeczniczej- czy egzekucja może być nadal prowadzona, gdy już nie ma przedmiotu zajęcia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pomimo braku formalnego umorzenia prowadzenia egzekucji z zajętego zboża, to faktycznie egzekucji prowadzonej tym konkretnym sposobem już nie ma, a skoro tak to nie ma już zasadniczej przesłanki o której mowa w art. 841 § 1 kpc.

Natomiast jak to już było wcześniej sygnalizowane, w żaden sposób z oświadczeń składanych w toku obu instancji w imieniu powódki, w tym jej fachowego pełnomocnika nie można się było dowiedzieć z jakich rzeczywiście przyczyn strona powodowa po samodzielnej sprzedaży zboża kontynuowała proces w pierwotnym kształcie – zwłaszcza postępowanie apelacyjne po oddaleniu powództwa przez sąd I instancji.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 15.01.2016r. pełnomocnik powódki oświadczył, że na chwile wszczęcia postępowania sądowego istniał przedmiot zajęcia, komornik nie zebrał i nie sprzedał zboża, więc nie może przekształcić powództwa na zwolnienie kwoty od egzekucji. Jednocześnie dodał, że zwraca uwagę na regulację art.192 punkt 3 kpc, w żaden merytoryczny sposób nie argumentując przesłanek zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie, co zwłaszcza było istotne w świetle wyroku Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012 roku sygn. V CSK 7/12, że art. 192 pkt 3 kpc nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym.

Powyższa argumentacja, bardzo lakoniczna, nie pogłębiona jurydycznie nie była i nie mogła być dla Sądu Apelacyjnego w żaden sposób przekonująca.

Już w świetle całokształtu poczynionych powyżej rozważań należało uznać, że żądanie powódki wyrażone zarówno w pozwie jak i apelacji nie było zasadne, co jednocześnie zwalniało Sąd Apelacyjny od konieczności odnoszenia się do zarzutów i argumentacji skarżącej jak i sądu I instancji.

Dlatego też należało uznać, że apelacja wywiedziona przez powódkę okazała się w całości niezasadniona i na podstawie art. 385 k.p.c. została oddalona, o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 98 § 1 i 3 kpc , mając na uwadze wynik postępowania orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

T. Żelazowski D. Rysta A. Bednarek - Moraś